

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 marca 1951 r.

w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego jednostek organizacyjnych, podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego oraz Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

Na podstawie art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 439) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się organizację finansową i system finansowy jednostek organizacyjnych, podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego oraz Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 2. 1. Przez wyrażenie „jednostka“, użyte w niniejszym zarządzeniu, należy rozumieć zarówno przedsiębiorstwa jak i inne jednostki (komórki organizacyjne), które niezależnie od ich formy organizacyjnej lub prawnej zostały finansowo lub rachunkowo wyodrębnione.

2. Przez wyrażenie „przedsiębiorstwo“, użyte w niniejszym zarządzeniu, należy rozumieć przedsiębiorstwa utworzone na podstawie powołanego na wstępie dekretu.

§ 3. Zależnie od sposobu finansowania albo sposobu rozliczania z budżetem Państwa jednostki dzielą się na dwie grupy:

- 1) pierwsza grupa obejmuje jednostki budżetowe, określone w § 1 ust. 2 uchwały Nr 112 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr A-18, poz. 234) oraz przedsiębiorstwa budżetowe, zwane dalej w skróceniu „jednostkami budżetowymi“;
- 2) druga grupa obejmuje jednostki na rozrachunku gospodarczym, które dzielą się na:
 - a) jednostki działające na zasadzie pełnego rozrachunku gospodarczego (przedsiębiorstwa na rozrachunku gospodarczym),
 - b) jednostki działające na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, tj. jednostki wchodzące w skład przedsiębiorstw, władz, urzędów i instytucji, korzystające ze wszystkich uprawnień określonych w § 11 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630),

c) jednostki działające na zasadzie wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego, tj. jednostki wchodzące w skład innych jednostek, a nie korzystające ze wszystkich lub niektórych uprawnień, określonych w § 11 powołanej pod lit. b) uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r.,

d) jednostki utrzymywane z narzutu, tj. jednostki, które finansowane są z narzutu na koszty innych jednostek działających na zasadzie pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 4. 1. Na podstawie § 61 powołanej w § 3 pkt 2 lit. b) uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. upoważnia się właściwych ministrów do ustalenia w porozumieniu z Ministrem Finansów i Państwową Komisją Planowania Gospodarczego wykazu podległych jednostek według podziału, podanego w § 3 pkt 1 i pkt 2 lit. a), b) i d). Wykaz ten obejmie ponadto jednostki działające na zasadzie wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego, wchodzące w skład jednostek budżetowych i jednostek utrzymywanych z narzutu oraz oznaczenie źródeł pozabudżetowych środków specjalnych jednostek budżetowych.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać oznaczenie jednostek, do których mają zastosowanie następujące przepisy:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i sy-

- stemu finansowego na rok 1951 przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-23, poz. 290);
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 13 stycznia 1951 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego na rok 1951 dyrekcji budów i oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (Monitor Polski Nr A-23, poz. 291);
 - 3) część A i część C zarządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego państwowych przedsiębiorstw objętych budżetem centralnym i podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego;
 - 4) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej na rok 1951 przedsiębiorstw handlu zagranicznego, których działalność podlega nadzorowi Ministra Handlu Zagranicznego;
 - 5) §§ 5, 7 i 8 uchwały Prezydium Rządu z dnia 6 grudnia 1950 r. w sprawie przynależności oraz uporządkowania gospodarki finansowej gospodarstw rolnych władania publicznego nie należących do przedsiębiorstwa Państwowe Gospodarstwa Rolne (Monitor Polski Nr A-130, poz. 1627).

W wykazie tym należy oznaczyć majątki rolne, na które zostaną rozciągnięte przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 października 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego Państwowych Gospodarstw Rolnych na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1530) zgodnie z § 7 uchwały wymienionej w zdaniu poprzednim.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinien być uzupełniany w miarę tworzenia nowych jednostek.

§ 5. Jednostki budżetowe prowadzą księgowość oraz dokonują rozliczeń finansowych według zasad określonych w załączniku do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1950 r. w sprawie przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz rachunkowości budżetowej.

§ 6. 1. Jednostki działające na zasadach pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego prowadzą księgowość według jednolitego planu kont w szczególności:

- 1) jednostki wytwórcze prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla przedsiębiorstw przemysłowych (Instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 1F z dnia 2 maja 1949 r. i Nr 13F z dnia 26 października 1949 r. — Biuletyn Finansowy PKPG Nr 1 i Nr 7 — oraz zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1950 r. — Monitor Polski Nr A-129, poz. 1616);
- 2) jednostki handlowe prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla przedsiębiorstw handlowych (Instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 6F z dnia 19 sierpnia 1949 r. i Nr 14F z dnia 19 listopada 1949 r. — Biuletyn Finansowy PKPG Nr 4 i Nr 8 — oraz zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1950 r. — Monitor Polski Nr A-131, poz. 1634);
- 3) jednostki wykonawstwa inwestycyjnego prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla państwowych przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-129, poz. 1615);
- 4) majątki rolne prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla państwowych gospodarstw rol-

nych na rozrachunku gospodarczym (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-133, poz. 1705).

2. Wszystkie jednostki działające na zasadzie pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego posiadają własny plan finansowo-gospodarczy (techniczno-przemysłowo-finansowy, obrotu towarowego lub inne), w ramach którego uwzględnione będą koszty utrzymania zarządów tych jednostek, limitowane preliminarzem zatwierdzonym w trybie ustalonym odrębnymi przepisami.

§ 7. 1. Właściwy minister lub organa zarządu poszczególnych jednostek określają, które jednostki zorganizowane są na zasadzie wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego, oraz ustalają zakres tego rozrachunku.

2. Jednostki, działające na zasadzie wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego, w przypadkach wyodrębnienia księgowości, prowadzą ją w zasadzie według jednolitego planu kont właściwego dla jednostki, w skład której wchodzi.

3. Jednostki, działające na zasadzie wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego, finansowane są ze środków obrotowych jednostki, w skład której wchodzi.

§ 8. 1. Jednostki utrzymywane z narzutu prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla jednostek administracyjnych utrzymywanych z narzutów (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-6, poz. 80) oraz dokonują rozliczeń finansowych według zasad ustalonych odrębnymi przepisami.

2. Planowane wydatki i dochody oraz wyniki działalności jednostek utrzymywanych z narzutu ustalone są preliminarzem zatwierdzonym w trybie uregulowanym odrębnymi przepisami.

§ 9. Finansowanie i bankową kontrolę poszczególnych jednostek wykonują:

- 1) Narodowy Bank Polski — w zakresie działalności eksploatacyjnej oraz w zakresie działalności związanej z kapitalnymi remontami wszystkich jednostek, z wyjątkiem jednostek, do których mają zastosowanie zarządzenia powołane w § 4 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz z wyjątkiem jednostek wymienionych w pkt 3 niniejszego paragrafu;
- 2) Bank Inwestycyjny — w zakresie całej działalności jednostek, do których mają zastosowanie zarządzenia powołane w § 4 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w zakresie działalności inwestycyjnej wszystkich pozostałych jednostek, z wyjątkiem wymienionych w pkt 3 niniejszego paragrafu;
- 3) Bank Rolny — w zakresie całej działalności majątków rolnych, określonych w § 4 ust. 2 pkt 5 zdanie ostatnie, które zorganizowane są na zasadzie pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 10. 1. Składy central zaopatrzenia materiałowego zakupują towary po cenach obowiązujących dostawcą i ewidencjonują je po cenach zakupu.

2. Składy central zaopatrzenia materiałowego sprzedają towary po cenach zakupu powiększonych o narzut (w zasadzie procentowy), służący wyłącznie na pokrycie planowanych kosztów tych składów. Wysokość narzutu ustala właściwy minister.

§ 11. 1. Przesunięcia materiałów pomiędzy jednostkami wytwórczymi dokonuje się:

- 1) po cenach zakupu z doliczeniem planowego narzutu na pokrycie kosztów zaopatrzenia oraz kosztów magazynowania i dostawy franco wagon stacją odbior-

cy — jeżeli przesunięcia mają charakter planowy, wynikający z pojemności magazynów czy składów jednostki zakupującej materiały ponad własne potrzeby, z przeznaczeniem dla innych pokrewnych jednostek. Wysokość narzutu ustalana jest przez jednostkę nadrzędną, której podlega zarówno jednostka dostarczająca jak i odbierająca towar;

- 2) po cenach zakupu loco magazyn jednostki przekazującej materiały — jeżeli przesunięcia mają charakter doraźny (przerzutowy), nie wynikający z planowej struktury zaopatrzenia.

§ 12. Sprzedaż materiałów zbędnych do produkcji (akcja upłynnienia remanentów) dokonuje się po cenach i na warunkach, ustalonych zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 20 października 1949 r. znak BI-1-10-106/93 w sprawie upłynnienia remanentów.

§ 13. Sprzedaż wytwarzanych wyrobów gotowych i półfabrykatów typowych dokonywana jest w zasadzie na podstawie okresowych planów zbytu i rozdziałników oraz cenników właściwej branży dla tych wyrobów centrali handlowej (lub jednostki nadrzędnej). Jako właścicielką należy uznać centralę handlową (lub jednostkę nadrzędną) tej gałęzi przemysłu, która wytwarza dane wyroby jako produkcję podstawową.

§ 14. 1. Sprzedaż wytwarzanych wyrobów gotowych i półfabrykatów typowych następuje w zasadzie po cenach zbytu.

2. Zarachowanie wyrobów gotowych i półfabrykatów typowych zużytych przez jednostkę wytwarzającą je na cele produkcyjne, ogólnozakładowe, pozazakładowe i roboty kapitalne — następuje w zasadzie po cenie zbytu.

3. Zarachowanie wyrobów półgotowych zużytych przez jednostkę wytwarzającą je na cele produkcyjne, ogólnozakładowe, pozazakładowe i roboty kapitalne — następuje po koszcie własnym wytworzenia.

4. Przy sprzedaży na eksport jednostki wytwórcze rozliczają oddzielnie należność za wyrób lub półfabrykat po cenie zbytu oraz oddzielnie należność za dodatkowy koszt opakowania specjalnego.

5. Dostawy towarów i materiałów, dokonywane przez jednostki wytwórcze dla plantatorów w ramach akcji kontraktacji roślin przemysłowych, rozliczane są po koszcie własnym zakupu loco punkt rozdziału.

6. W przypadkach świadczenia usług nietypowych (na które nie są ustalone obowiązujące ceny) wszelkie materiały (wyroby, półfabrykaty i towary) z wyjątkiem pomocniczych, zużywane w ramach świadczonych usług, powinny być fakturowane w odrębnej pozycji — po cenie zbytu, jeżeli chodzi o materiały własnej produkcji, a po cenie zakupu, jeżeli chodzi o materiały zakupywane od innych jednostek.

§ 15. 1. Ceny zbytu oraz ceny usług typowych powinny być w zasadzie ustalone w cennikach bądź taryfach państwowych. Jeżeli w cenniku podana jest tylko cena hurtowa lub detaliczna, cenę zbytu ustala się przez odjęcie właściwych marż handlowych od ceny podanej w cenniku.

2. Ceny zbytu na nowoprodukowane (uprzednio nie produkowane) wyroby gotowe i półfabrykaty oraz ceny za usługi nietypowe ustala się w zasadzie w oparciu o wstępną kalkulację kosztu własnego (wytwarzania i zbytu), planowany zysk i właściwą stawkę podatku, przy uwzględnieniu odpowiedniej relacji do cen podobnych wyrobów gotowych, półfabrykatów i usług, objętych obowiązującymi cennikami. Ceny te podlegają za-

twierdzeniu zgodnie z przepisami uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r.wołanej w § 20 pkt 18 oraz zarządzeń wydanych w wykonaniu powyższej uchwały.

3. Ceny zbytu wyrobów gotowych i półfabrykatów typowych w zasadzie są cenami franco i obejmują wszystkie koszty związane z wysyłką i transportem towaru od magazynu jednostki wytwórczej do stacji przeznaczenia przy transporcie kolejowym lub do rampy magazynu odbiorcy przy transporcie samochodowym, przy czym koszty wyładowania ponosi odbiorca. W przypadkach, gdy przepisy ogólne nie stanowią, która strona ponosi koszty ubezpieczenia oraz w jakim momencie sprzedany towar przechodzi na własność odbiorcy, właściwymi są warunki ustalone w umowach szczegółowych.

§ 16. 1. Wszystkie jednostki obowiązują bieżące fakturowanie w miarę wykonywania dostaw lub świadczenia usług.

2. Fakturowanie przez jednostki wytwórcze należności za dostawy i usługi odbywa się:

1) w obrotach z jednostkami handlu krajowego:

a) w zakresie wyrobów, na które w cennikach uwidocznione są ceny detaliczne — po cenach detalicznych z potrąceniem łącznej marży handlowej (detalicznej, hurtowej i ewent. składowej);

b) w zakresie wyrobów, na które w cennikach uwidocznione są ceny hurtowe wyłącznie lub obok innych cen — po cenach hurtowych z potrąceniem marży hurtowej, a w przypadkach gdy występuje marża składowa — z potrąceniem również marży składowej;

c) w zakresie usług — po cenach tych usług;

2) w obrotach z innymi jednostkami wytwórczymi oraz z jednostkami usługowymi i z jednostkami handlu zagranicznego:

a) w zakresie wyrobów, na które w obowiązujących cennikach uwidocznione są ceny zbytu — po cenach zbytu;

b) w zakresie wyrobów, na które w obowiązujących cennikach nie są uwidocznione ceny zbytu — po cenach hurtowych pomniejszych o marżę hurtową (ew. składową) lub po cenach detalicznych pomniejszych o łączną marżę handlową;

c) w zakresie usług — po cenach tych usług.

3. W przypadkach, gdy jednostki wytwórcze nie będą mogły zorganizować we własnym zakresie fakturowania odbiorcom wszystkich dostaw, czynności te w okresie przejściowym wykonywane będą nadal przez właściwe centrale handlowe — w imieniu i na rachunek jednostki wytwórczej. Czas trwania okresu przejściowego powinien być uzgodniony pomiędzy zarządem centrali handlowej a jednostką nadrzędną zakładu wytwórczego.

§ 17. Jednostki produkujące wyroby, których planowany cykl produkcyjny przekracza 4 miesiące, mogą za zgodą właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów wystawiać rachunki przejściowe opiewające na wartość gotowych elementów produkcji w toku, nie przeprowadzając tych rachunków przez realizację. Wpływy z tego tytułu, księgowane jako zobowiązania, zaliczone są do pasywów stałych, stanowiących częściowo pokrycie łącznego normalnywu środków obrotowych.

§ 18. 1. Realizacja należności fakturowych za dostawy i usługi następuje w trybie inkasa bankowego z wyjątkiem rozliczeń z jednostkami wymienionymi w ust. 2.

2. Realizacja należności fakturowych za dostawy i usługi od jednostek, do których nie mają zastosowania przepisy o inkasie bankowym, następuje w drodze przedstawienia dowodu uprzedniego przelewu lub czeku rozrachunkowego albo w gotówce.

3. Rozliczenia z tytułu dostaw i usług z jednostkami budżetowymi następują według zasad określonych w przepisach powołanych w § 5.

4. Rozliczenia z tytułu dostaw i usług inwestycyjnych następują według zasad określonych w instrukcji Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951.

§ 19. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów ustala wykaz wyrobów gotowych i półfabrykatów typowych, w odniesieniu do których stosuje się rachunek wyrównawczy cen lub rachunek wyrównawczy kosztów transportu.

2. Ceny planowo-rozliczeniowe na wyroby gotowe i półfabrykaty typowe, stanowiące podstawę do rozliczenia z rachunkiem wyrównawczym cen, ustalone są na podstawie planowego kosztu własnego jednostki wytwórczej (grupy jednostek wytwórczych), do którego w gałęziach przemysłu, gdzie występuje planowy zysk, dolicza się planowy zysk i przypadający podatek obrotowy. Ceny te podlegają zatwierdzeniu przez właściwego ministra.

3. Planowane koszty transportu, stanowiące podstawę do rozliczenia z rachunkiem wyrównawczym kosztów transportu, obejmują frachty przewozowe oraz wszelkie inne opłaty związane z transportem do stacji odbiorcy i ustalone są na podstawie przeciętnych danych statystycznych. Wysokość tych kosztów, ustalona w stosunku do tony sprzedawanych wyrobów, podlega zatwierdzeniu przez właściwego ministra.

§ 20. W sprawach nie unormowanych niniejszym zarządzeniem mają zastosowanie odpowiednie przepisy:

- 1) uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630) z zastrzeżeniem przepisów art. 18 ust. 2 powołanego na wstępie dekretu;
- 2) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad normowania i finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 131);
- 3) uchwały Nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu wpłat z zysku i pokrywania strat państwowych przedsiębiorstw i banków (Monitor Polski Nr A-17, poz. 225);
- 4) uchwały Nr 99 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń przedsiębiorstw państwowych z budżetem centralnym z tytułu środków obrotowych (Monitor Polski Nr A-17, poz. 226);
- 5) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 129);
- 6) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 179 z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów (instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30/1951);
- 7) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 12 lipca 1950 r. w sprawie podziału amortyzacji przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym w roku 1951 (Monitor Polski Nr A-86, poz. 1066 i Nr A-105, poz. 1330);
- 8) zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 stycznia 1951 r. w sprawie wyrównania różnic między kwotami akumulacji funduszu amortyzacyjnego, zgłoszonymi do planu finansowania inwestycji na rok 1951, a kwotami akumulacji funduszu amortyzacyjnego zaplanowanymi w planach finansowych przedsiębiorstw;
- 9) uchwały Prezydium Rządu z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie zasad sfinansowania inwestycji w roku 1951 (Monitor Polski Nr A-133, poz. 1701);
- 10) instrukcji Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951;
- 11) dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki społecznej (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 399);
- 12) uchwały Nr 62 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-12, poz. 175);
- 13) uchwały Nr 80 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie podatku od operacji nietowarowych jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-12, poz. 177);
- 14) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi między przedsiębiorstwami państwowymi lub pod zarządem państwowym oraz pomiędzy tymi przedsiębiorstwami a jednostkami budżetu państwowego i Związkiem Gospodarczym Spółdzielni R.P. „Społem“ z późniejszymi uzupełnieniami;
- 15) uchwały Nr 112 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr A-18, poz. 234);
- 16) uchwały Nr 113 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw budżetowych (Monitor Polski Nr A-18, poz. 235);
- 17) uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów społecznych (Monitor Polski Nr A-26, poz. 280);
- 18) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi (Biuletyn Finansowy PKPG z 1949 r. Nr 5);
- 19) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 czerwca 1950 r. w sprawie przekazania uprawnień w zakresie zatwierdzania cen na artykuły produkowane w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego (Biuletyn PKPG Nr 14, poz. 169);
- 20) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 8 z dnia 12 stycznia 1951 r. w sprawie trybu ustalania cen na artykuły przywożone z zagranicy;
- 21) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie struktury organi-

zacyjnej uspołecznionych przedsiębiorstw przemysłu kluczowego, centralnych zarządów przemysłu i zjednoczeń (Biuletyn PKPG Nr 12, poz. 145);

22) zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 czerwca 1950 r. w sprawie zasad i trybu opracowania projektu budżetu Państwa na rok 1951 (nota budżetowa na rok 1951).

§ 21. 1. Upoważnia się właściwych ministrów do wydawania przepisów szczegółowych przewidzianych w uchwale Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego

przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630).

2. Przepisy szczegółowe, odbiegające od zasad ustalonych w niniejszym zarządzeniu, powinny być uzgodnione z Ministrem Finansów z tym, że w zakresie rozliczeń dotyczących cen, kosztów, marż i rabatów — uzgodnienie powinno nastąpić również z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

§ 22. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski